

5380

1743, 6a

19
11

DISSERTATIO INAUGURALIS
DE
PROBABILITATE

IN
ARGUMENTIS QVAE PROFERT
DENVNCIANS
RITE DETERMINANDA
AVCTORITATE

(3/)

MAGNIFICI
ICTORVM ORDINIS
IN ALMA ALTORFINA ACADEMIA

PRO LICENTIA

SVM MOS IN VTROVE IVRE HONORES
CAPESSENDI
PLACIDO ERVDITORVM EXAMINI
EXHIBITA

8

A
CHRISTOPH. GOTLIBIO RICHTER,
NORIMB.
IVR. CANDID.

D. DECEMBR. A. R. S. CIO I O C C X X X X I I I I .

ALTORFII

TYPIS IOH. GEORGII MEYERI ACAD. TYPOGR.

DISSERTATIO INAVGVRALES
DE
PROBABILITATE
IN
ARGVMENTIS QVAE PROFERIT
DENVNCIANS
RITE DETERMINANDA
ACQVORATA
IN AGVVICI
TERTIORVM ORDINIS
IN ALMA LITVORVNA ACADEMIA
PRO LICENTIA
SYMMOS IN VERBOV TVE HONORE
CAPTENDI
TACIDO PRONIVM EXAMINI
CHRISTOPH. GOLLIBIO RIGTER.
MR. CANDID.
AL TORRELLI
EXIPTOR. GEORGI M. BR. ACAB. TITOV.

2

VIR PERILLVSTRIS,
GRATIOSISSIME DOMINE!

Ontigit mihi haut ita pridem, TIBI,
PERILLVSTRIS VIR, conatus stu-
diorum meos aliquo modo placu-
isse. Testaturus pietatem, TIBI
quae se devotam profitetur dedica-
vi leve scripturae genus. Ac quidem pro TVA humanis-
sima benignitate excitasti conatus, qui TIBI redderent
maioris momenti specimen. Quod quum TE Auctore
susceperim, vires intendam, ut propediem exhibeam
elaboratum, patriae ornamentum quoddam describens,
ex tenebris fere erutum abs TE quod cives nostri vident.

Cui

Cui rei perficiendae moram quum interposuerit absentia
mea honorabilis, TIBI me non posse non melius ex-
cusatum esse confido, quam si TVIS oculis, censuræ
TVÆ limatissimæ subiicerem redux, Dissertationem
meam inauguralem, quam in hac Academia patria ela-
borabam. - Tenuis tenue trado, pretium quod ipsi con-
stet, ex TVO annutu expectans. Qui meis votis si respon-
derit, felicissimum me prædicabo despondens pietatem,
quæ TIBI testis esse posset, quid valeat Clientibus bene-
volentia Maecenatis. Servet TE, VIR PERILLVSTRIS, Nu-
men Divinum in patriæ commoda, in bonorum solamen,
in gentis TVÆ splendorem, in spem et meam, quæ TE
promovente fructus placidiores feret. Vale et quo us-
que huc dignatus es, favore TVO dignare in posterum

VIR PERILLVSTRIS

GRATIOSISSIME DOMINE

DEVOTVM CVLT.

CHRIST. GOTTL. RICHTERV.M.

PERILLVSTRI
GENEROSISSIMO, PRVDENTISSIMO VIRO,
DOMINO
HIERONYMO GVILIELMO
EBNERO

AB ESCHENBACH, IN GVTTENBV^RG, ARTELSHOFEN
ERLENSTEGEN ET REL.

S. R. I. EQVITI

S. CAES. MAIESTATI A CONSILIIIS ACTVALIBVS
CORONAE ET INSIGNIVM IMPERIAL. CVSTODI
PERILLVSTRIS AC LIBERAE S.R.I. REIP. NORIMBERG.
TRIVMVIRO, ECCLESIARVM EPHORO, PROTO-
SCHOLARCHAE
ACADEMIAE ALTORFINAE CVRATORI SVPREMO
CANCELLARIAE ET CVRIAE TVTELARIS PRAESIDI
GERONTOTROPHII MENTELIANI PRAEFECTO
ET REL.

SENATORI CONSVLARI

HEROI TOGATO
IMMORTALITER
DE PATRIAE REBVS MERENTI
LITTERARVM PROMOTORI
PATRIAE QVICQVID PROFICVVM
ET SALVTARE CONTINGIT
AMPLIFICATORI
INDVLGENTISSIMO PATRONO

A
DEO OPTVMO MAXVMO
VALETVDINEM BONAM
REGIMINIS AVSPICATOS SVCESSVS
VIRE LONGAEVAS, SENECTVTEM
GLORIA SVFFVLTAM
MERITORVM FRVCTVS DVLCISSIMOS
GENTIS INDIES INCLARESCENTEM
FVLGOREM
FELICISSIMA QVAEVIS
RELIGIOSE PRECATVS
PIETATE OMNI
QVAE VLLO IN CIVE ESSE POTEST
DISSERTATIONEM INAVGVRALEM

D. D. D.

CHRISTOPHORVS GOTTLIBIVS RICHTER.
TANTO NOMINI
AETERNVM DEVOTISSIMVS.

Q. D. V.

§. I.

Probabilitas est complexus plurium requisitorum, sed non omnium ad veritatem rei cuiusdam asserendam.

§. II.

Requisita dicuntur ea, quae simul sumta, continent in se effectum rei;

Sunt igitur rationes partiales, quae coniunctae subiecti praedicatum in aliqua Propositione determinant.

§. III.

Certum quid est, quod habet rationes omnes sufficientes, cur potius sit, quam non sit.

(Ex principiis logicis.)

§. IV.

In probabilitate igitur non datur certitudo, consequenter, qui probabiliter rem determinat, certam suam esse determinationem asserere non poterit.

A 2

§. V.

§. V.

Et quoniam Requisita veritatis sunt rationes partiales §. 2; Cognitio certa erit Totum. Probabilitas consequenter aestimanda est pro numero quodam Partium Certitudinis.

§. VI.

Opinio est propositio insufficienter probata, et oritur ex insufficienti sensuum, seu nexus Idearum, cognitione.

In Aristotelicorum Logica vox Opinio significat Propositionem probabilem. Recedere hanc a nostra definitione ratione conceptus, quisque videt. Legimus eam in Lib. I. Topic. I. Def. Arist. Vulgarem innuit probabilitatem. In eo autem culpa non redarguit Doctorem, qui in eo totus erat, ut de veritate demonstrativa differeret. Quae igitur ad probabilitatem spectant in eiusdem libris, non ad disciplinas philosophicas, seu scientias vere tales, sed ad Oratoriam referenda, ad Poësin. Notum cuique erit, quid voluerit Cicero dicendo: Probabilis orator.

§. VII.

Differt Probabilitas a Certitudine §. 3. ab opinione §. 6. et credulitate, si rem pro vera habemus, quae paucissima requisita habet ad probabilitatem.

Quid valeat futilis et inanis illa Doctrina Pontificiorum. Probabilismus dicta, ex §§. praeced. elucet. vid. Cotta in II. Differt. de probabilismo morali, quae gallice translatae prodierunt sub tit. Traité du dogme de la probabilité à Reims 1731.

§. VIII.

§. VIII.

Si plura requisita adsunt, quae in se rationem continent, cur subiecto congruat Praedicatum; quam adsunt in alia propositione, Propositio vocari solet Probabilior. Cartes. Meditat. de prima philosophia med. I. p. 8.

Probabilius itaque est, quod e. g. ita se habet:

$$\frac{1}{2} : \frac{1}{20} = A. : B.$$

scil. in Prop. A adsunt tot requisita, quae in relatione ad prop. B. se habent ut $\frac{1}{2}$ ad $\frac{1}{20}$ certitudinem.

§. IX.

Ergo dantur gradus in Probabilitate.

§. X.

Improbabilitas est, si argumenta contraria propositioni minoris ponderis sunt, seu si pauciora adsunt requisita §. 2. 8.

Ponas Casum: Mevium obaeratum de fuga suspectum esse. Improbabile id tibi videtur. Requisite ad $\tau\delta$ de fuga esse suspectum determinandum, possunt esse. 1.) Mevium semper fuisse pravae indolis, hominem sua perdentem. 2.) clandestina praeparatio se subducendi. 3.) eum quod potissimum est ex facultatibus, iam praemisisse. 4.) creditoribus ne quidem ullam promptitudinem solvendi praestare. 5.) Praetextus itineris hereditatis adeundae causa, cum nulla adsit adparentia sibi esse exteros cognatos. 6.) variatio in causis itineris, in locis ad quae in recensendis circumstantiis. 7.) tenuitas facultatum notoria, et aeris alieni nimia quantitas.

A 3.

Ponas.

Ponas e contrario argumenta:

- 1) Mevium litteras attulisse, quae de hereditate sibi relicta eum certiozem faciunt, et quidem litteras publicas a magistratu, cui testamentum fuit oblatum.
- 2) Mevio semper animo esse veritatem et constantiam.
- 3) Te vidisse ipsum, quid sarcinis imposuerit iter paraturus.
- 4) publice et palam dixisse, se velle proficisci, idque ipsum creditori summam prae aliis maiorem poscenti indicasse.

Vides tria hic deficere requisita ad Propositionem positivam quae sit A.

$$A : B = : 6 : 4.$$

Concludis ergo in dato casu, improbable esse, Mevium fuga se subdueturum.

§. XI.

Hypothesis est propositio, quam ideo pro vera adsumimus, quia proprietas, et effectus rei inde expli- cantur.

Debemus hanc definitionem Ill. Heineccio in Phil. P. I. C. III. Sect. III. §. CXXXI.

§. XII.

In probabilitate sunt rationes partiales §. 5. sunt Requisite eiusdem §. 2. possunt esse, et haec Hypotheses §. 11. et ex Logica. Ergo hypotheses quoque adferunt quid ad probabilitatem.

In Corollario §. 10. Requisitum Imum est hypothesis.

§. XIII.

Earundem qualitarum discrimen internum, dicitur gradus.

§. XIV.

§. XIV.

Quantitas est discrimen intrinsecum similiarum, si-
ve id, quod similia solum similitudine differre possunt.

§. XV.

Gradus est ergo quantitas qualitatum. Hinc in re-
bus omnibus, quibus magnitudo tribui potest, concipi
licet gradus, et magnitudo graduum determinata.

§. XVI.

Probabilitas est pars certitudinis §. 5. Ergo concipi
possunt gradus in probabilitate.

Quid conferat cognitio mathematica in gradibus probabili-
tatis determinandis, quibus intelliget. Adi Arithm. poli-
lit. Wilhelm Petrus Soc. Reg. quondam sodalis Londini
1691. edit.

§. XVII.

Signum est id, ex quo alterius entis status concipi
potest. Status uero, praeteritus, modo praesens,
modo futurus est. Hinc oriuntur species signorum.
Signum *demonstrativum*, Kennzeichen est, ex quo en-
tis praesens status concipitur. Signum rememorativum
Denckzeichen, quod statum pristinum ostendit; et de-
nique *signum prognosticum*, quod statum futurum in-
nuit. Signa possunt esse necessaria vel probabilia.
Plurium signorum congregatio efficit coniecturam.
Coniectura et probabilitas sunt unum idemque §. 1. Er-
go signa quid conferre possunt ad probabilitatem con-
stituendam.

§. XVIII.

§. XVIII.

Si ex signis vulgaribus propositio quaedam infertur, praesumptio locum habet. vid. Gundling. Log. Part. II. C. III. Sect. III. §. 26.

§. XIX.

Proverbium est propositio universalis moralis, nonnullis instantiis obnoxia. Ergo proverbia nihil certi habent §. 3. Ergo pro requisitis non vendi possunt, in probabilitate §. 5. sed referuntur inter opiniones §. 6. Si igitur proferes proverbia saltem praesumptionem constituunt. §. 18.

§. XX.

Suspicio est illatum iudicium ex signis communibus in deteriorem partem. Hinc conuenit cum prouerbiis §. 19. Ergo est leuissimus gradus probabilitatis §. 15.

§. XXI.

Omnis cognitionis datur gradus triplex: infimus, qui sola possibilitate nititur, medius, qui oritur ex probabilitate, supremus, qui ex certitudine. Ergo medius gradus cognitionis, potest esse supremus probabilis, pro numero certorum requisitorum.

§. XXII.

Vt constet de integritate probabilitatis, requisita ad veritatem nota esse debent §. 1. Ergo calculus instituaturo numero requisitorum, et cum remotiora sint postponenda proximis, proportio fiat, vires singulorum inter se conferantur; et gradus inde determinandus erit.

Ergo

Ergo non unum alterumve argumentum sive Requisitum respiciat, sed omnia, quae ullo modo ad eventus probationem quid conferunt.

§. XXIII.

Obiectum probabilitatis est examinandum §. 13. Hypotheses adstruat ergo quis firmas §. 12. cognitionem veram atque distinctam causarum atque effectuum adferat §. 2. Rationes thesi contrarias conquirat, ut gradum constituere possit §. 15. Analysin instituat §. 16. et cum cognitio nitatur quoque experientia, casus similes revocet memoria.

§. XXIV.

Operam si adhibueris omnem, accidit nonnunquam, ut requisita pro affirmativa ratione aequipolleant negativae, tunc oritur probabilitas anceps et ambigua. In moralibus adest saepe eiusmodi. Igitur probe sunt ponderanda requisita, et invenies demum in proportione rite instituta, aliud aliud antecellere, et convenientius, potiusve, etsi in positivo neutrius adsit convenientia. Hinc praefendum aliquid erit. In probabilitate ambigua valet et regula.

In dubiis pro ordinario pronuntiandum, malum praestat maiori.

Mentio hic iniicienda de illa distinctione probabilitatis in abstracto, et in concreto, quam posteriorem in probabilibus moralibus rarissime locum habere credo.

§. XXV.

Determinare est nihil aliud, quam terminos limitesque rei dare, eamque ab omni alia re distinguere Ontol.

B

§. XXVI.

§. XXVI.

Hinc determinatio habet locum in gradibus probabilitatis §. 5. praec. et 15. et consistit in constitutione certa ponderis et numeri requisitorum ad veritatem probabilem, quot adesse et colligi possunt.

§. XXVII.

Argumenta rei sunt, quae continent rationem existentiae rei. Hinc sunt requisita rei. Cum autem haec determinari queant, facile est, determinanda esse requisita, et gradus eorundem in probabilitate.

§. XXVIII.

Actiones hominum sunt res, quae eventum habent et causas. Ergo cognosci possunt. Cognoscibilia autem determinari in aprico est. Ontol. Habent suas qualitates, ergo habent discrimina qualitatum, consequenter gradus; Hinc possunt et iidem determinari.

§. XXIX.

Actiones hominum civiles sunt eae, quae imputari possunt auctori, quod existentiae reddiderit, et iudicium civile subire debent.

§. XXX.

Delicta sunt actiones hominum legibus prohibitis contrariae ad poenam obligantes.

§. XXXI.

Ergo imputari possunt auctori.

§. XXXII.

Actiones hominum sunt res facti §. 28. consequenter non dicuntur adesse, nisi demonstretur, quod evenierint.

nerint. Nulla demonstratio vero est sine requisitis veritatis, sive principiis. ex Log. E requisita omnia adesse debent, si certum quid dicendum de facto §. 3. Sed cum bene multarum actionum cognitio ita comparata sit, ut nec ratione nec sensibus nostris erui queat, adeo ut nec existentia earundem illis principiis a nobis percipi possit, (Per experientiam:) Aliorum cognitionem ut accipiamus necesse est, si varia velimus fugere incommoda.

§. XXXIII.

Aequè possibile est, ut Iudex ab aliis cognitionem accipiat, cum ad id detur, ut ad actionum civium convenientiam vel inconvenientiam cum lege attendat, ne delicta in primis abeant impunita.

§. XXXIV.

Fides est ad sensus facti propter alterius testimonium. Cum Iudex saepe ab aliis cognitionem facti accipiat §. 32. et 33. sequitur, ut rem quam sibi alter detulit, pro vera adsumat, hincque narratis credat.

§. XXXV.

Fides supplet defectum principiorum cognoscendi. Ergo fides non datur, si propriis sensibus seu demonstrationibus res capi possint. Quae fides esset coeca.

§. XXXVI.

De facto alterius, testimonium pro certo non accipitur, nisi pateat possibilitas rei, adsit convenientia eiusdem cum aliis circumstantiis: indoles denique et dexteritas illius, qui testimonium perhibet.

§. XXXVII.

Fides supplet defectum principiorum cognoscendi, §. 35. consequenter in locum succedit requisitorum veritatis §. 2. 3. Sed fieri potest ut quod alter pro certo habet, saltem probabile sit, (per experientiam) E deesse quoque possunt nonnulla requisita testimoniorum ; et cum haec probabilitas sit historica : In Actionibus alterius, quas factas credendum est, probabilitas datur historica.

§. XXXVIII.

Contra legem committens, tam Iure Canonico, quam Civili puniendus est a Iudice, cui competit criminis cognitio. L. 3. D. de Offic. Praef. L. ult. de nox. Act. L. 3. de Re militari Novell. L. XIX. cap. I. et II.

§. XXXIX.

Cognitionem Iudicis in Criminibus, constituunt Accusatio, Denunciatio, Inquisitio.

§. XL.

Accusatio est delatio criminis in iudicium per institutam Actionem facta. I. de publ. iud. tot. tit. D. de Accusat.

§. XLI.

Denunciatio est legitima delictorum iudici ad publicam vindictam facta delatio, qua Delator liti eximitur, et iudici Inquisitio decernenda relinquitur.

§. XLII.

Leges praescribere possunt denunciationem, et iniungere publicis ministris, qui ad hoc sunt constituti, ut

ut indicent; hinc audit delatio Iudicialis. Christ. Sigism. Schacheri de Iudiciali delictorum denunciatione.

§. XLIII.

Crimen poscit vindictam publicam, hinc abit delatio in Denunciationem publicam.

§. XLIV.

Accusator in lite permanere debet §. 40. Denunciator autem sternit saltem viam iudici ad inquisitionem.

§. XLV.

Denuncians igitur non tanto periculo probandi id, quod asserit, obnoxius est, quam Accusator.

Non est, quod nos moretur diversitas opinionum diversos reddens a se invicem Doctores, de licentia dicendi alicui ob delictum dicendi, disputantes. Quantum noceat effrenata accusandi et deferendi licentia satis ostendit Brummer ad L. Cinc. c. 4. pr. Concedimus cum Baiero in Introd. ad ff. p. 636. non deesse exempla accusationis, verum ab iis institutae, ad quos ea res pertinet. Ad denunciandum quilibet admittitur, et ea tutior est, quia accusatione in plurisque locis abrogata, eo magis viget inquisitio Carpz. Quaest. 103. n. 29. 54.

§. XLVI.

Denuncians defert, §. 41. praec. communicat itaque cum Iudice cognitionem facti, quod Iudex nescivit, et Iudex fidem illi adhibere debet §. §. 34. 35. 36. defert quoque facta ad Inquisitionem formandam E. ad Denunciantis testimonium Iudex progredi solet ad Inquisitionem.

§. XLVII.

Inquisitio est legitima indagatio Iudicis super delicto graviori ad ipsum per denunciationem delato.

Novus iste mos Auctorem habet Innocent. III. qui istum introduxit ad forum seculare, quamvis Iure civili ad detegenda crimina inquisitio regulariter non adhibeatur vid. L. 2. §. 5. D. ad Leg. Iul. de Adult. coërc. nisi in quibusdam Casibus, quos recenset Nemesis Carol. art. 8. et 219.

§. XLVIII.

Grave quid est, fisci Iudici inquirenti, innocentem honestum virum, respondere ad ea, quae fecisse, nunquam in animo habuit; rari in Ius, cum conscientia bene actae vitae abhorreat a more respondendi ad puncta. Grave est Iudici inquirere in factum facinorosum, quod commississe dicitur persona honesta; indagare delictum, cuius existentia saltem probabilibus nititur requisitis, periculum existimationis honesti viri facere, et tandem casum eventientem experiri, si quando infons actione iniuriarum vindicet famam bonam, laesam dignitatem, honores macula aspersos. Praxis hodierna utique veritatem huius theses probat, nec quid iudici magis incumbere debet, quam examinatio proba assertorum denunciantis, adaequata ponderatio requisitorum, indagatio probabilitatis, cognitio exasciata circumstantiarum proportionumque, quae ex iis desumendae veniunt. Nostrium non est recensere cautelas Iudici inquirenti necessarias, si ipsum inquisitorialem processum formaverit; saltem tradimus Praecepta, ad quae attendat, quando denunciante credendum sit, et quo modo fides Iudicis, non coeca sed oculata audire possit.

§. XLIX.

§. XLIX.

Denuntians afferit aliquid §. 41. Testis igitur ad instar est, quia iudex illo auctore factum credit §. 42. Sed testis omnino habenda est ratio et veniunt in censum praecipue eius indoles et natura. Ergo probe consideranda persona, quae denunciat, an etiam veritati rei erudendae fecerit satis? an facti cognitione polleat? an viderit ipse oculis, aut saltem ex fama aliorum ceperit? an ipse vilis conditionis sit, et sciat, quid decorum, quid decens sit? an superstitiosus? an rudis? an morum sanctitate sit conspicuus? an a fraude alienus, an inclinationibus suis indulserit, et animi dispositioni; an auri facra fames, et captandi lucri cupido illum invaserit? et annon ab aliis inductus esse possit.

Impingunt iudices bene multi in hanc thesin: Experientia testatur, saepius Iudices, et denuntiatores similes similibus gaudere, in primis in processu denunciationis et summariae explorationis der *Summaris Vernehmung*, quoties poena tantum pecuniaria, vel carceris, vel etiam nummellarum absque relegatione dicitur.

§. L.

Sensus indubia sunt veritatis principia, si recte adhibeantur, nec vitium subreptionis committatur: Oculatus itaque testis denunciatus, primum obtinebit locum. His subordinantur auriti testes, qui autem nimium inter se differunt. Auritus testis denunciatus igitur audiendus, si rationem delationis habuerit in oculato, aequipollet huic.

§. L I.

§. LI.

Factorum ratio, quae declarari debet, diversa est. Itaque qui perspicit rationes illa determinare poterit. Vnde illud *ἕκαστος καλὸς κριτὴς τῶν ἃ γινώσκει*. In vulgari cognitione autem, quae cadere potest, et in imperitos, simplicissimi denunciantis delatio aequipollet testimonio doctissimi. Uterque enim sensibus gaudet.

§. LII.

Quae contradictionem involvunt, esse non possunt. Ergo ad falsitatem narrati, vel totam vel partialem concluditur, si insint repugnantia.

§. LIII.

Crescit probabilitas pondere et numero requisitorum §. 8. Actiones hominum pro communi ratione motivorum, quibus pelluntur, existunt (per praecepta moral.) ergo et hoc observandum, si iudicari debet de veritate. Si enim ei de quo quaestio est, similia evenerunt, simile de quo agitur se commendat probabilitate.

§. LIV.

Collisio argumentorum probabilitatis adesse potest §. 24. et tunc existit probabilitas anceps, ibid. Icti autem eligunt illam, quae 1) respondet Iuri Nat. 2) quae iuris Analogiae magis convenit. 3) quae rei publicae commoda magis, prae altera concernit 4) quae conveniens est cum hodierno statu hominum. Iudex vero et Ictus esse debet saltem Iuris cognitione polleat (per univer-

universum Ius) Ergo et ad haec attendat, si delatum ipsi fuerit aliquod factum.

§. LV.

Requisita probabilitatis desumi possunt, ex persona, contra quam denunciatur; statu, et conditione, utpote quae saepius procliviorum reddit ad delicta, saepius praesumptiones prae se fert, eandem non incurrisse delicta. Quae omnia ad determinandos gradus probabilitatis non exiguum partem conferunt.

§. LVI.

Maxime probabilis Propositio poterit esse falsa. Quum enim in probabilitate desint omnia requisita per definit. §. I. omnes gradus probabilitatis quidem determinati esse possunt, sed ex deficientium requisitorum numero facile adestet unum, quod ob pondus et qualitatem suam intrinsicam reddet propositionem falsam, sed falsitatem saltem demonstrabit contrarius eventus. Poterit autem adeste propositio minus probabilis quidem, sed tamen vera. Ergo minus probabilior praeferenda erit maxime probabili, vi §. 54.

Plane id conveniens est praeceptis moralibus, id quod differens ulterius exemplis illustrabo. Saltem mihi testis est de la Bruyere dans le Chap de quelque usages p. m. 506. un. coupable puni est un exemple pour la Canaille; un Innocent condamné est l'affaire de tous les honnetes.

Corollarium generale.

ET haec sufficere queant, quae prolixiorum differenti materiam suppeditare possent. Postularet res sane,

C

sane, ut exhiberem casus, exempla, proportiones, determinativos graduum calculos. Sed quum animus sit, ut DEO bene volente, commentatione peculiari rem hanc attentione dignissimam absolvam; adumbravi saltem quae pensillo sum depicturus. Tractatio causarum forensium, tempus, vires in addiscenda bona progredientes, si olim responderint voto meo, non oblitus pollicitationis Reipublicae factae, recensere prolixius, quae angustiora B. L. oculis tuis subieci. Specimina academica gaudent beneficio, ut vires saltem ex iis conspici possint, quibus in penetralia Musarum progredi feliciter datum fuerit. Quod reliquum est, moneo, ne credas me rem indeterminatam accurate determinasse. Perpendas quod Aristoteles olim tradidit posteritati nobisque sibi posteris Rhetor. Lib. II. cap. XXIV. p. 448.

Τὰχ ἂν τις εἰκὸς ἀντὶ τῆτέϊναι λέγοι,
Βροτοῖσι πολλὰ τυχεῖναι ἐκ εἰκότα.

S. D. G.

Q *Vem ille tuus fugiat doctrinae strenuus ardor?
Fructusne hinc capias? dulcis Amice! capis,
cape.*

Haec pauca cum voto omnigenae pro-
speritatis apponere voluit

PHILIPP. LVDOV. BECK, I. V. C.
Opp.

I *Vsta Themis merito quos iam TIBI spondet honores,
Dignaque, nunc laeta mente brabaea cape.
Cum tot laetandi causae, tot vota parentur,
Quis me detineat, iungere vota mea?
RICHTER sis faustus, felix, semperque beatus,
Solamen miseris, atque decus patriae.*

*Gratulabundus sincerèque animè
testandi ergo haec apponere
voluit*

HIER. HENR. WESTERNACHER
DE GROSA, Oppon.

D *Vm iam conscendis magna cum laude cathedram,
Monstras ingenii quid bonitate queas.
Itaque mox meritis Te praemia digna sequentur:
Quae laetus gratulor, Fautor amande Tibi.*

Hic se obsequiosissime commendat

IOH. IAC. SOLGERVS, Veld. Nor.
Opp.

Prae-

Praemium quaeris studiorum, et ambis
Docta honores non male mente dignos.
Catta complaudit TIBI iam Minervae, et
Norica sedes.

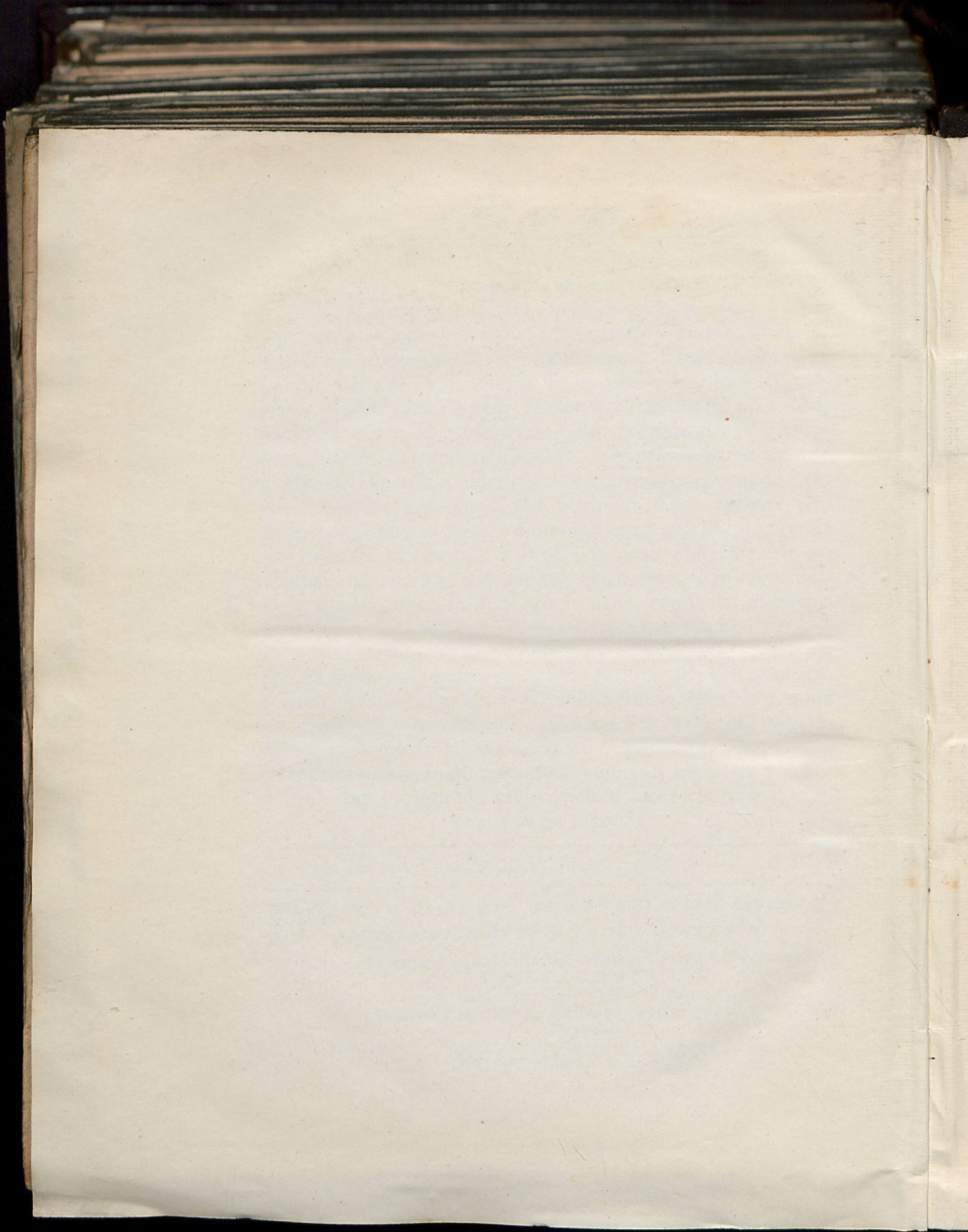
Vtere hinc DOCTISSIME CANDIDATE!
Fructibus certis studiorum. Et omnes
Iam TIBI adplaudunt. BENE! fronte, FAVOR
DOCTE! serena

Hoc sacerdotum TIBI gratulantes,
Quod capis mox, iustitiae brabeum,
Ut lares laeta patriamque rursus
Fronte salutes.

En! CLARISSIME DOMINE CANDIDATE,
pauca haecce, ut, quanti TE studiaque
TVA faciat, videas, adscripsit

IOANNES ANDREAS Säuflein, Weissenb.
Philos. ac Doctr. divin. Studiofus.

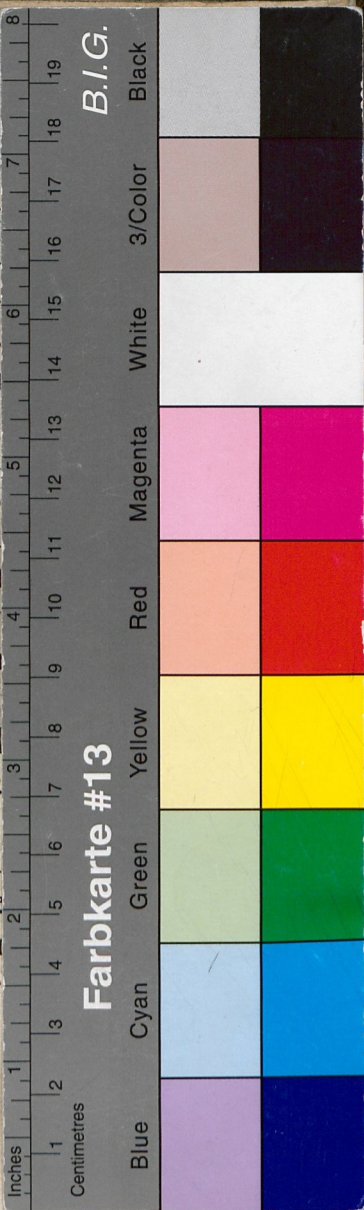

Altdorf, Diss., 1742

X 2389282

5586

1743, 6a

19
ll

DISSERTATIO INAUGURALIS
DE
PROBABILITATE
IN
ARGUMENTIS QVAE PROFERT
DENVNCIANS
RITE DETERMINANDA
AVCTORITATE
MAGNIFICI
ICTORVM ORDINIS
IN ALMA ALTORFINA ACADEMIA
PRO LICENTIA
SVM MOS IN VTROQVE IVRE HONORES
CAPESSENDI
PLACIDO ERVDITORVM EXAMINI
EXHIBITA
A
CHRISTOPH. GOTLIBIO RICHTER,
NORIMB.
IVR. CANDID.

(3)

8

D. DECEMBR. A. R. S. CIO DCCCXXXIII.

ALTORFII
TYPIS IOH. GEORGII MEYERI ACAD. TYPOGR.

